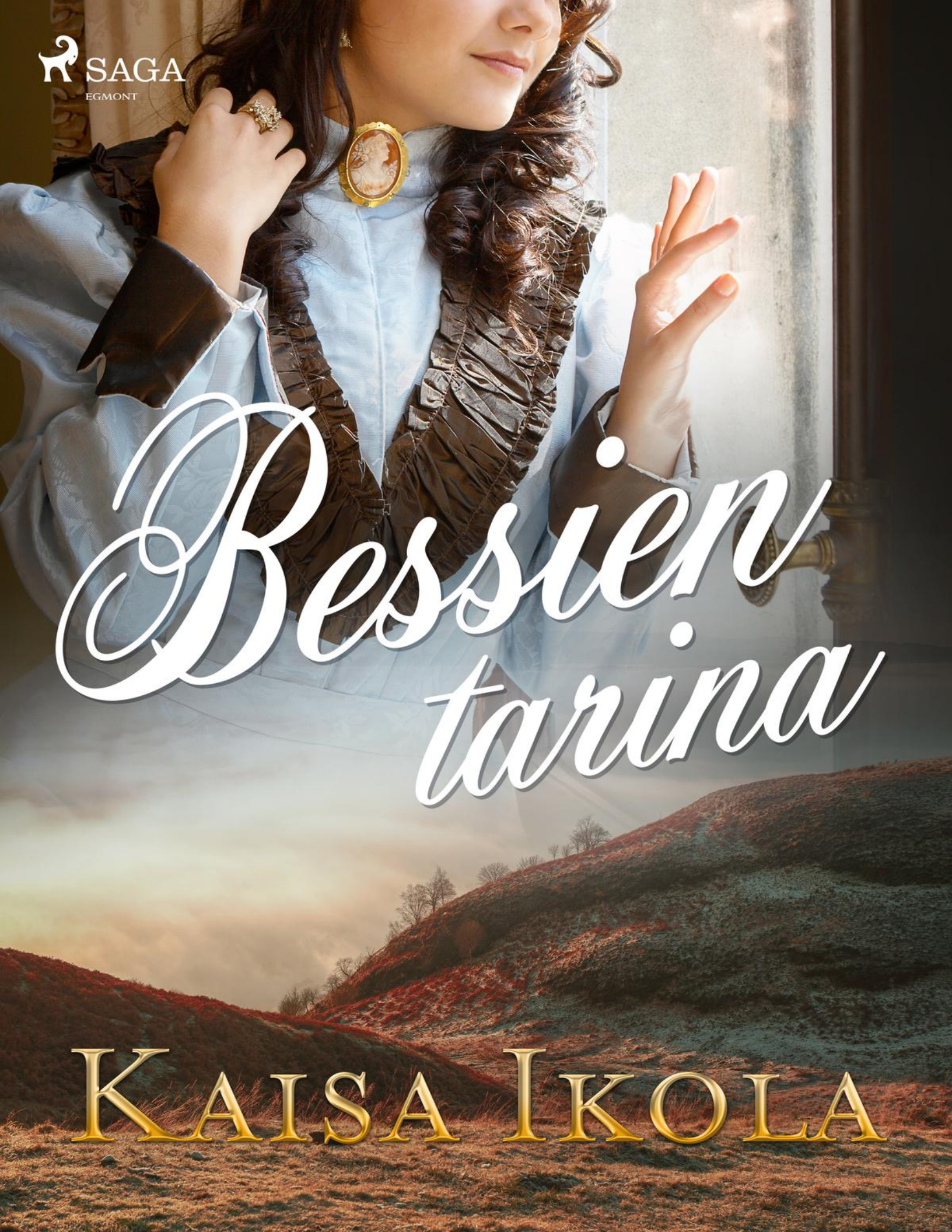

Bessien tarina

KAISA IKOLA

SAGA
EGMONT

*Bessien
tarina*

KAISA IKOLA

Kaisa Ikola

Bessien tarina

SAGA Egmont

Bessien tarina

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2016, 2020 Kaisa Ikola and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726482447

1. e-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com– a part of Egmont,
www.egmont.com

1.

Ratsastaja

Hevonen tuli kukkulanrinnettä alas niin villiä laukkaa, että pöly nousi sen takana ilmaan kuin pilvenpatsas ja melkein himmensi kirkkaan huhtikuisen taivaan. Kuka tahansa olisi saattanut ajatella eläimen pillastuneen, ellei olisi ehtinyt havaita, että ratsastaja sen selässä pikemminkin yllytti kuin hillitsi ratsua.

Vauhti oli niin kova, että vielä osittain jäisen tien mutkassa suuntaa muuttaessaan hevonen lähestulkoon menetti tasapainonsa. Kuin ihmeen kaupalla se pysyi lopulta jaloillaan, mikä pelasti ratsastajan hengen, sillä tuollaisessa vauhdissa kaatuminen hevosen kanssa olisi melko varmasti murtanut hänen niskansa.

Uhkaava onnettomuuskaan ei hillinnyt ratsumiestä, joka kumartui matalampaan hevosen kaulaa vasten ja painoi kannuksensa eläimen kylkiin, vaikka kylä oli jo aivan lähellä ja ihmisiä liikkeellä asioillaan näin lauantai-iltapäivänä ennen pyhään hiljentymistä. Hevosen vauhti kiihtyi yhä, sen kaviot eivät tuntuneet enää koskevan lainkaan maahan, vaan se liisi eteenpäin kuin siivillä.

Rouva Murray astui juuri ulos pappilasta, jossa oli käynyt suorittamassa papinmaksuja. Hän nosti shaalin päänsä yli ja kietoi sen tiukasti harteilleen, sillä huhtikuinen päivä oli hyytävä huolimatta auringosta, joka oli saanut lumen sulatetuksi pois suojaisimmilta seinustoilta.

Kiiruhtaessaan pappilan portista rouva Murray oli jo ajatuksissaan kotona, jossa monet tekemättömät työt odottivat, ennen kuin lepopäivä koittaisi. Hän ei katsonut

sen tarkemmin ympärilleen, jotta ei törmäisi kehenkään tuttavaan ja jäisi suustaan kiinni, vaan ehtisi nopeasti kotiin.

Koska Glen Longin kylässä liikuttiin tuolloin 1850-luvun taitteessa yleensä nopeimmillaankin vaunuhevosten vauhtia ja vastaantulijaa väistettiin aina kohteliaasti, ei ollut mitään syytä erityisemmin varoa tielle tulemista. Rouva Murray käveli reippaasti lähes keskitietä, kuten kaikki tekivät välttääkseen reenjalasten syövyttämät epätasaiset, jäiset urat tien reunassa.

-Varokaa! huusi tien toiselta puolen nuori tyttö, joka oli lakaisemassa kotinsa portaita.

Hänen varoituksensa tuli kuitenkin liian myöhään. Rouva Murray ehti kyllä juuri ja juuri nähdä hirvittävää vauhtia lähestyvän ratsukon, mutta ei enää väistää suuntaan tai toiseen. Ratsu töytäisi hänet kumoon ja jatkoi matkaansa kadoten Fort Williamiin kääntyvälle tielle.

Tyttö heitti pois luutansa ja juoksi helmojaan kannatellen tien yli.

-Miten teidän kävi? Satutitteko itsenne? hän huudahti kauhistuneena nähdessään, että aina punaposkinen rouva Murray makasi puoleksi ojassa kasvot lumivalkoisina.

-Oh... Rouva Murray avasi silmänsä ja irvisti. -Minun jalkani!

-Älkää liikkuko, tyttö kehotti, riisui nopeasti hartiahuivinsa ja kääri sen naisen pään alle. -Minä haen apua!

Hänen ei kuitenkaan tarvinnut lähteä mihinkään, sillä parikin kylän miehistä kiiruhti jo heitä kohti.

-Kuka se oli! puuskutti paikalle hölkyttävä Abraham Brown, joka asui suurehkoa tilaa kauempana, mutta oli hänkin ollut kylällä asioillaan.

-Kuusikukkulan hullu poika tietysti, vastasi Ebenezer Clarke, joka ei itsekään ollut vielä iällä pilattu. -Minä olen

sanonut, että hän tappaa vielä jonkun, ellei häntä saada kuriin!

-No, minua hän ei onnistunut tappamaan, rouva Murray mutisi ja kohottautui tytön tukemana varovasti istumaan. - Kiitos, Bessie kultaseni. Mutta jalkani taisin loukata aika pahoin. Oih!

-Me viemme teidät pappilaan, sanoi Abraham Brown päättäväisesti, aivan kuin olisi juuri keksinyt loistavan keinon saada vastinetta papinmaksuilleen.

Mökistä, jonka portaita tyttö oli laassut, tuli nyt nainen vasun kanssa. Paikalla olijat antoivat hänelle nöyrästi tilaa, sillä Mary MacColl oli tunnettu parantaja ei vain Glen Longissa, vaan lähiseuduillakin.

-Te ette vie häntä yhtään mihinkään, ennen kuin olen tutkinut hänet, rouva MacColl ilmoitti tuimasti. Sitten hän katsoi nuhdellen tyttärensä. -Bessie, miksi sinä annoit hänen nousta istumaan!

-Hän valittaa jalkaansa, ei päättään! tyttö vastasi puolustellen.

-Siitä huolimatta. Hän saattoi saada aivotärähdyksen. Rouva MacColl kumartui tutkimaan rouva Murrayta, joka vakuutti paksun shaalin suojanneen hänen päätään kaatuessa, mutta parahti kivusta, kun toisen jalan alle rumasti vääntyneeseen oikeaan nilkkaan koskettiin. -Minä pelkään, että tämä on poikki.

-Ei se voi olla, rouva Murray puuskahti ja jatkoi, aivan kuin asiat olisivat jotenkin liittyneet yhteen, -minulla on leipätaikina kotona nousemassa!

-Teidän leipäanne leipoo kyllä nyt joku muu, rouva MacColl sanoi. -Hyvä on, uskon, että häntä on turvallista liikuttaa. Paras on viedä hänet sisälle pappilaan, jotta saan tutkia jalan kunnolla ja lastoittaa sen.

Abraham Brown ja Ebenezer Clarke tottelivat nöyrästi ja kantoivat potilaan sisään pappilan keittiön ovesta

säikäyttäen pahanpäiväisesti palvelustytön, joka oli valmistamassa päivällistä. Bessie juoksi edeltä hakemaan pastori Cameronin puolisoa, joka onneksi oli hyvin tarmokas ja aikaansaapa nainen eikä hätkähtänyt vähästä.

Ei siis mennyt aikaakaan, kun arkihuoneen sohvasta oli tehty sairasvuode ja rouva Murray asetettu siihen niin varovasti kuin suinkin. Rouva MacColl kävi nyt tutkimaan tarkemmin kovia kokenutta jalkaa ja antoi määräyksiä tyttärelleen, joka tottuneesti auttoi äitiään hoitotoimenpiteissä, eikä ujostellut pyytää pastorin rouvalta mitä tarvittiin.

Miehet vetäytyivät nopeasti ulos tuosta naisten valtakunnaksi muuttuneesta huoneesta ja melkein törmäsivät pastori Cameroniin, joka tuli työhuoneestaan tiliensä äärestä metelin houkuttelevana.

-Hyvä tavaton! hän puuskahti kuultuaan varsin elävästi ja vain hieman liioitellen esitetyn kuvauksen onnettomuudesta. -Ette kai te tosissanne väitä, että nuori Christopher ajoi hänet kumoon tahallaan?

-Tahallaan tai ei, sanoi Abraham Brown, -mutta eipä hän tehnyt elettäkään väistääkseen, saati pysähtynyt katsomaan, miten kävi.

-Minä luulen, ettei hän edes nähnyt kenenkään olevan tiellä, huomautti Ebenezer Clarke. -Sellaisessa vauhdissa sekä miehen että hevosen täytyy olla käytännössä sokeita.

-Mistä lie taas noin kovasti ottanut itseensä, jatkoi herra Brown. -*Siihen* ei tosin paljon tarvita, kuten pastori ja jokainen tässä kylässä hyvin tietää!

Pastori tiesi kyllä ja huokasi syvään. Tämä ei ollut ensimmäinen ja tuskin valitettavasti myöskään viimeinen kerta, jolloin Kuusikukkulan nuori isäntä oli raivostunut aivan silmittömästi — mikä yleensä aiheutui jostakin pikkuseikasta — ja sen jälkeen esiintynyt täysin holtittomasti. Tosin näin pahaa jälkeä hän ei ollut saanut

aikaan sen jälkeen, kun oli vuosia sitten kuulemma...

Pastoria puistatti hänen muistaessaan tapauksen.

-On kauheata katsoa hienon suvun rappiota, hän sanoi mietteissään. -Tarkoitan, että hänen isänsähän on aina ollut hyvin arvostettu — ja käsittääkseni lukuisat sukupolvet ennen tätä.

-Isoisäni on kertonut paljon oman isoisänsä kokemuksista vuoden neljäkymmentäviisi kapinassa, huomautti Ebenezer Clarke. -Isoisän isoisä taisteli Prestonpansista Cullodeniin Kuusikukkulan Robert Stewartin komennossa, jonka rautaisia hermoja kuulemma itse Charlie-prinssikin esikuntineen arvosti. Jos *tämä* olisi räjähdellyt joka asiasta kuin tuleen heitetty ruuti, niin...

Ja nuori Clarke puisti päätään, aivan kuin osoittaen, miten vielä paljon huonommin jakobiittien olisikaan siinä tapauksessa saattanut käydä.

Abraham Brown ajatteli asiaa suorasukaisemmin.

-Poika on hullu, hän tokaisi. -Tai riivattu. Toivottavasti hän tappaa itsensä tuolla riehumisellaan mahdollisimman pian, jotta talo menisi hänen sisarelleen Alanin jälkeen. Jennifer on aivan toisenlainen luonteeltaan, ja ottanee myös täysijärkisen miehen. Surullista tietysti, ellei Kuusikukkulalla enää asu Stewarteja, mutta tässä tapauksessa se on kaikille eduksi.

-Herra Brown, sanoi pastori nuhdellen, -tuollaista teidän ei pidä toivottaa kenellekään. Meidän velvollisuutemme kristittyinä on ehdottomasti rukoilla pojan puolesta, jotta hän oppisi hillitsemään itsensä. Ja myös hänen vanhempien puolesta, joiden täytyy olla tuskallista katsoa tällaista menoa — vaikka en voikaan olla miettimättä, olisivatko he kasvatuksellaan voineet pelastaa jotakin.

-Poika on hemmoteltu pilalle, ilmoitti Ebenezer Clarke sillä lujalla varmuudella, jonka vain täydellinen tietämättömyys lastenkasvatuksesta saattoi naimattomalle